

Ιωάννου Σιναΐτου (+ 30 Μαρτίου): «Περί κενοδοξίας»

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Ο κενόδοξος είναι ένας χριστιανός ειδωλολάτρης. Εξωτερικά δείχνει πως λατρεύει το Θεό, στην πραγματικότητα όμως επιδιώκει ν' αρέσει στους ανθρώπους και όχι στο Θεό. Κενόδοξος είναι καθένας που θέλει να δείχνηται. Του κενόδοξου και η νηστεία και η προσευχή μένουν χωρίς μισθό. Γιατί και τα δυο τα κάνει για να κερδίσει τον έπαινο των ανθρώπων.

Ο Θεός πολλές φορές κρύβει από τα μάτια μας και το καλό που τυχόν έχουμε. Αυτός όμως που μας επαινεί, ή καλύτερα μάς πλανά με τους επαίνους, ανοίγει τα μάτια μας. Και μόλις ανοίξουν τα μάτια, ο εσωτερικός μας πλούτος γίνεται άφαντος... Είναι μεγάλο κατόρθωμα ν' αποτινάξεις από την ψυχή σου τον έπαινο των ανθρώπων. Μεγαλύτερο όμως είναι ν' αποκρούσεις τον έπαινο των δαιμόνων που σε σπρώχνει να καυχιέσαι και να υπερηφανεύεσαι εσωτερικά.

Πραγματική ταπεινοφροσύνη δεν είναι το να εξευτελίζεται κανείς μόνος του. Γιατί ποιος δεν μπορεί να υπομείνει τον εαυτό του; Αληθινά ταπεινός είναι εκείνος που δεν λιγοστεύει η αγάπη του γι' αυτούς που τον ειρωνεύονται... Όποιος υπερηφανεύεται για τα φυσικά του χαρίσματα, δηλαδή για την εξυπνάδα, την αντίληψη, την καλή ανάγνωση και προφορά και για όλα όσα έχει ο άνθρωπος χωρίς να κοπιάσει, αυτός ποτέ δεν θα κερδίσει τα υπερφυσικά χαρίσματα. Γιατί αυτός που δείχνεται αχάριστος στα μικρά, θα δειχθεί αχάριστος και κενόδοξος και στα μεγάλα.

Υπάρχει η δόξα που χαρίζει ο Θεός, όπως ο ίδιος βεβαιώνει: "Αυτούς που με δοξάζουν θα τους δοξάσω κι εγώ" (Α΄ Βασ. 2,30). Υπάρχει και η δόξα που προέρχεται από το διάβολο, με τους επαίνους των ανθρώπων. Γι' αυτό είπε ο Κύριος: "Αλίμονο όταν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν" (Λουκ. 6,26).

Θ' αντιληφθείς και θα γνωρίσεις καλά τη δόξα που χαρίζει ο Θεός, όταν λογαριάζεις σαν ζημιά σου τη δόξα των ανθρώπων και την αποφεύγεις με κάθε τρόπο, και όταν, όπου κι αν βρίσκεσαι, κρύβεις τον τρόπο της ζωής σου. Θα

γνωρίσεις όμως καλά και τη δόξα των ανθρώπων όταν και το παραμικρό έργο σου το κάνεις “προς το θεαθήναι τους ανθρώπους”.

Όταν αρχίσουν να μας επαινούν ή μάλλον να μας εξαπατούν, ας θυμηθούμε γρήγορα το πλήθος των αμαρτιών μας, και τότε οπωσδήποτε θα συναισθανθούμε ότι είμαστε ανάξιοι γι’ αυτό που λένε για μας... Όπου συνέβη πτώση σε κάποια αμαρτία, εκεί προηγήθηκε η υπερηφάνεια. Γιατί η υπερηφάνεια είναι το προμήνυμα κάθε πτώσεως.

Ο υπερήφανος άνθρωπος μοιάζει με το ρόδι, που ενώ από μέσα είναι σάπιο, εξωτερικά είναι γυαλιστερό. Στον υπερήφανο δεν χρειάζεται διάβολος, για να τον πολεμάει. Γιατί ο ίδιος έχει γίνει διάβολος και εχθρός του εαυτού του. Όποιος ενώθηκε αδιάσπαστα με την ταπείνωση, γίνεται περισσότερο απ’ όλους ήπιος, προσηνής, ευσπλαχνικός, και ευκατάνυκτος. Γίνεται ειρηνικός, χαρούμενος, ευάγωγος, άγρυπνος και ακούραστος...

Έχω τη γνώμη ότι μόνο οι άγγελοι στον ουρανό μπορούν να μην αμαρτάνουν τελείως. Γιατί άκουσα τον επίγειο άγγελο, τον απόστολο Παύλο, να λέει: “Είναι αλήθεια πως η συνείδησή μου δεν με ελέγχει για τίποτε, αλλά αυτό δεν αποδεικνύει πως είμαι πραγματικά αθώος. Αυτός που μπορεί να με κρίνει είναι μόνο ο Κύριος” (Α΄ Κορ. 4,4)...

Γνωρίζοντας ο Κύριός μας ότι η εσωτερική αρετή συνδυάζεται και με την εξωτερική εμφάνιση, φόρεσε την ποδιά του υπηρέτη και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του, δείχνοντας σ’ εμάς τη μέθοδο που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε, για να προχωρήσουμε στο δρόμο της ταπεινοφροσύνης. Γιατί η ψυχή μας επηρεάζεται από τις εξωτερικές μας ασχολίες, τυπώνει μέσα της όσα κάνουμε και συμμορφώνεται μ’ αυτά. Αν η υπερηφάνεια έκανε δαίμονες κάποιους αγγέλους, οπωσδήποτε η ταπεινοφροσύνη μπορεί να κάνει αγγέλους τους δαίμονες. Γι’ αυτό ας έχουν θάρρος όσοι έπεσαν.

Ας αγωνιστούμε μ’ όλες μας τις δυνάμεις για ν’ ανεβούμε στην κεφαλή της ταπεινοφροσύνης. Αν δεν μπορούμε αυτό, ας ανεβούμε τουλάχιστο στους ώμους της. Αν κι αυτό μας είναι δύσκολο, ας μη χάσουμε τουλάχιστο την αγκαλιά της. Γιατί όποιος τη χάσει κι αυτή, φοβάμαι πως δεν θα μπορέσει να κερδίσει τίποτα στην αιωνιότητα.

Πηγή: Φωνή των Πατέρων 2, Ι.Μ. Παρακλήτου Ωρωπός

<http://bitly.com/1tkvDEm>